

Automat na výstavu

Československý pavilon na Expo 67

The Automatic Exhibition

The Czechoslovak Pavilion at Expo 67 in Montreal

Retromuseum Cheb
11. 5. – 5. 11. 2017

Vernisáž 10. 5. od 17 hodin
Opening reception 10 May at 5pm

Světová výstava v Montrealu, která se udála před půl stoletím (27. 4. – 29. 10. 1967), byla druhou z trojice poválečných prezentací Československa na světových výstavách. Probíhala v době, kdy se už nevystavovaly přímo průmyslové novinky, ale jak ukázal Umberto Eco, soupeření mezi zeměmi přecházelo do symbolické roviny, do techniky vystavování a způsobů prezentace. Expo 67, specifický formát mezi uměním, architekturou a uměleckým řemeslem, předznamenává dnešní podobu výstavního provozu svou internacionalizací, spektakularitou, masovostí a silným ukotvením v politickém, ekonomickém a společenském pozadí. Název Automat na výstavu evokuje výraznou atrakci československého pavilonu – interaktivní biograf Kinoautomat, i dobovou víru v automatizaci jako symbol moderního světa. Především ale slouží jako metafora pro situaci, v níž naše montrealská účast vznikala: Expo 67 se ve své době stalo v Československu jakýmsi měřítkem pro kvalitní provedení výstavnických expozic, bylo však i známkou rutinního přístupu vedoucího k rozmělnění.

Expo 67 nenabídlo technologické či utopické vize světa budoucnosti jako jiné světové výstavy. Přínosem přehlídky byla síť tematických pavilonů vytvořená mezinárodními týmy, jejichž obsah se v duchu hlavního motta výstavy Terre des Hommes / Man and His World soustředil na různé oblasti lidské činnosti. Typické pro Expo 67 bylo i větší rozšíření multimediálních expozic a celkové zaměření se na environment, „totální prostředí“ výstavy. Mezi nejvýraznější stavby Expo 67 patřil Habitat 67 – prototyp obytného komplexu sestaveného z prefabrikovaných buněk, nebo pavilony dvou rivalů studené války, USA a SSSR. Československo bylo zastoupeno i mimo národní pavilon: Jiří Trnka a Vladimír Fuka se podíleli na mezinárodní expozici Man in the Community, v mezinárodní konkurenci se na exteriérové výstavě International Exhibition of Contemporary Sculpture ocitl Vladimír Preclík, v zábavní části La Ronde na ostrově sv. Heleny se nacházely Laterna magika a restaurace Koliba.

Po Expo 58 v Bruselu se u nás výstavní tvorba etablovala jako samostatná umělecká disciplína kombinující architekturu a scénografii s volným a užitým uměním, případně s novými médii. Příprava Expo 67, pod vedením Kanceláře generálního komisaře v čele s Miroslavem Galuškou, měla nejvyšší politickou podporu i ideologický dohled. V soutěži na ideový námět

Fronty okolo československého pavilonu,
arch. Miroslav Řepa a Vladimír Pýcha

Lines of visitors by the Czechoslovak pavilion,
arch. Miroslav Řepa and Vladimír Pýcha

a šperkařství. Poslední oddíl v patře, Proměny (příp. Konflikty), instalovaný taktéž Josefem Svobodou, se věnoval znečišťování přírody. Expozice končila v přízemí prezentací Československa jako turisticky atraktivní země (Pozvání). Při východu se nacházela *Kulturní síň* (arch. Ferdinand Milučký) s největší atrakcí pavilonu, interaktivním Kinoautomatem Radúze Činčery. Pro současné sochařství zbyl prostor v předpolí pavilonu (Karel Hladík, Miloslav Chlupáč, Zdeněk Palcr, Vladimír Janoušek, Rudolf Uher, Eva Kmentová) a na terase střechy budovy nad hlavním vstupem (Pravoslav a Jindřiška Radovi, Jiří Novák, Stanislav Kolíbal). I v restaurační budově s několika podniky se jako výzdoba prostoru objevila řada uměleckých děl (Ladislav Guderna, Vladimír Kompánek, Antonín a Ludmila Kybalovi ad.).

Pavilon ČSSR viděl zhruba každý šestý návštěvník Expo 67, fronty na vstup někdy dosahovaly dvou až tří hodin čekání. Podle zahraničního tisku patřil mezi nejoblíbenější i mezi ty více odborně reflektované. V Československu samotném byl úspěch mediálně vyzdvihován až ritualizován, pavilon měl ale i své kritiky. Jeho dvě nejvýraznější a nejoblíbenější sekce, sklo a audiovizuální projekty, jsou v něčem symptomatické pro celou naši prezentaci: ukazují na střet dvou přístupů k vystavování. Reprezentují dobový odklon od statického objektu ve prospěch informace převedené v impresi prostřednictvím nejnovějších technologií. Výstava se stává komplexně pojatým celkem, v němž podstatnou roli hraje zážitek diváka a kde technika a způsob vystavování jsou stejně důležité jako sdělení samotné, ne-li důležitější. Expo 67 se v československém prostředí stalo určitým vzorem, který u nás na konci 60. let ukazoval, jak stvořit úspěšnou výstavnickou prezentaci. Hned následující pavilon ČSSR na Expo 70 v Ósace se proti této poloze ostře vymezil, nicméně v řadě dalších případů Montreal sloužil jako přímý návod i vrcholný příklad ročníku své doby. To dokládá i grafické bienále v Brně, které pro svůj třetí ročník v roce 1968 zvolilo jako téma výstavní tvorbu. Kromě mezinárodního symposia a soutěžní přehlídky zahraničního i československého výstavnictví se zde v samostatné expozici představila československá účast na nedávno skončeném Expo 67 v Montrealu.

I když na někdejších výstavištích zůstalo dnes jen několik připomínek, zůstává Expo 67 i přímo československá účast v Montrealu stále v paměti jeho obyvatel. Přes snahu starosty Drapeaua pavilon ČSSR na výstavišti zachovat jej nakonec koupila provincie Newfoundland pro potřeby nové zakládané sítě kulturních center. O tom, že pavilon stále existuje, se v českém prostředí dlouho nevědělo. Zprávy o jeho přenesení pod dojmem aktuálních politických událostí roku 1968 poněkud zapadly. I když se původní legenda o darování pavilonu místním jako poděkování za pomoc nepotvrdila, k přesunu italy budovy právě na ostrov v nejvýhodnějším cípu Kanady zřejmě přispělo i letcké nestěší v Ganderu v září 1967, při němž zahynulo několik desítek československých občanů. V Ganderu se bývalá restaurační část (nyní sídlo plaveckého bazénu) stala součástí dnešního Joseph R. Smallwood Arts & Culture Centre. Někdejší výstavní část pavilonu, v níž v nedalekém Grand Falls-Windsor sídlí Gordon Pinsent Centre for the Arts, si zachovala svůj původní tvar a hostí divadlo, galerii a knihovnu. Spolu s konstrukcí budovy dorazila počátkem 70. let na ostrov v 66 bednáč i řada uměleckých děl z montrealské expozice. Dnes víme jen o několika, další by se ještě mohla na Newfoundlandu objevit.

K Expo 67 se dochovalo málo hmotných exponátů, proto koncepce Automatu na výstavu probíhala výtvarně a uměleckohistorickou část. Úvodní „black box“ chce zprostředkovat estetický účinek analogové audiovizuální expozice i efekty tehdejšího výstavnictví: odkazuje k temným sálům montrealské expozice i k mezinárodně ceněným audiovizuálním exponátům. Prostřednictvím světelných stolů se představuje fotografická dokumentace samotného Expo 67, brněnské bienále i současného stavu československého pavilonu. Druhá část výstavy shromáždila skici či modely k výtvarným dílům a budově pavilonu i několik autentických exponátů. Laserová a zvuková intervence Pavla Sterce nabízí jednu z možných interpretací vystaveného. Atmosféru i podobu světové výstavy z československého pavilonu plyněji rovněž projekce dobových dokumentárních filmů. Kopie archivních materiálů pak umožňují hlouběji se ponořit do příprav či pozdějších osudů československé expozice.

Daniela Kramerová – Terezie Nekvindová

Pohled na výstaviště; v pozadí Kanadský pavilon Katimavik,
arch. Rod Robbie, Colin Vaughan, Paul Schoeler & Matt Stankiewicz

View of the exhibition grounds; background: Canadian pavilion
"Katimavik", arch. Rod Robbie, Colin Vaughan, Paul Schoeler
and Matt Stankiewicz

a libreto získal nejvyšší ocenění tým architektů Miroslav Masák, Otakar Binar a Lidmila Švarcová z libereckého Sialu. I když do týmu později přizvali Václava Havla a Pavla Juráčka, pragmatický svět výstavnictví jejich návrh nepřijal, a koncept nakonec připravil výstavní scénárista Václav Jasanský. V anonymní soutěži na konstrukci pavilonu a restaurace zvítězil projekt Miroslava Řepy a Vladimíra Pýchy. Návrh interiérů byl následně svěřen zkušeným autorům bruselského pavilonu, Františku Cubrovi, Josefu Hrubému a Zdeňkovi Pokornému. Výstavní budovu architekti navrhli jako jednoduchou hmotu z montované konstrukce s vnitřním atriem, nesenou čtyřmi rohovými pilíři. Prosklený plášť přízemí kontrastoval s přečnávající fasádou prvního patra, pokrytá výtvarně pojednanými hurdkami. Pavilon spojovala s restaurační částí nízká ustupující budova, sloužící jako hlavní vchod a technické zázemí. Jednopodlažní prosklenou restauraci architekti řešili jako plnostěnnou rámovou konstrukci, kterou členily dvě výrazné horizontály. Výstavní budova počítala v přízemí částečně s přirozeným a v prvním patře bez oken výhradně s umělým světlem. V proskleném přízemí se prolínal exteriér s interiérem: příroda do pavilonu vstupovala v podobě vodního prvku a travnaté plochy, skleněná fontána René Roubíčka naopak přecházela i ven.

Hlavním úkolem expozice bylo představit Československo jako moderní socialistický stát s bohatou historií a sledem uměleckých slohů, jak ukázala úvodní Síň staletí, včetně originálů vrcholných příkladů gotického malířství a sochařství. Podstatnou částí prezentace se stalo české sklo (oddíl Tradice), jak drobnými pracemi, tak monumentálními formami poválečné generace českých autorů, která sklo vnímala jako jedno z médií volného umění (René Roubíček, Jaroslava Brychtová – Stanislav Libenský, Jan Kotík, Bohumil Eliáš, Vladimír Kopecký, Eliška Rožátová ad.); ve skleněné mozaice zde byly provedeny také práce dvou slovenských malířů (Ludovít Fulla, Milan Lалуha). Svět dětí předvedl pohádkové diorama Jiřího Trnky a obdivovaný originál dřevěného Třebechovického betlému. V prvním patře se v oddílu Symfonie nacházely audiovizuální exponáty: Polyvize Josefa Svobody, projekce na plochy vytvořené rotací různých těles, a Diapolykran Josefa Svobody a Emila Radoka, obrazová zeď se 112 vyjíždějícími projekčními čtverci se zadní projekcí ze dvou diaprojektorů. V sekci Inspirace představil Antonín Kybal krajky, bižuterii

René Roubíček, Skleněný les v sekci Tradice

René Roubíček, Glass Forest in "Traditions"

K výstavě vychází první monografie pavilonu ČSSR na Expo 67, v níž se Martin Bernátek, Vladimíra Büngerová, Daniela Kramerová, Henrieta Moravčíková, Terezie Nekvindová, Martin Strakoš a Marta Sylvestrová zaměřili na kritické zhodnocení československé účasti z hlediska problematiky výstavnictví, architektury, audiovizuálních exponátů nebo otázky česko-slovenských vztahů (Terezie Nekvindová, Daniela Kramerová a kol., *Automat na výstavu. Československý pavilon na Expo 67 v Montrealu*, Galerie výtvarného umění v Chebu – Akademie výtvarných umění v Praze, Cheb – Praha 2017).

Automat na výstavu Československý pavilon na Expo 67 v Montrealu

Retromuseum, 11. 5. 2017 – 5. 11. 2017

Autorky výstavy: Daniela Kramerová, Terezie Nekvindová
Architektonické řešení a autorská intervence: Pavel Sterec

Pořadatel výstavy: Galerie výtvarného umění v Chebu
Spolupodatelé: Moravská akademie v Brně, Slovenské centrum dizajnu v Bratislavě

Otevírací doba: út–ne, 10.00–17.00

Retromuseum Cheb, pobočka Galerie výtvarného umění v Chebu,
náměstí Krále Jiřího z Poděbrad 17, 350 02 Cheb
T: +420 731 669 912, www.retromuseum.cz

Galerie výtvarného umění v Chebu
příspěvková organizace Karlovarského kraje, náměstí Krále Jiřího z Poděbrad 16, 350 02 Cheb
T: +420 354 422 450, info@gavu.cz, www.gavu.cz

Výstavní program GAVU Cheb je podpořen z grantového programu MK ČR. V roce 2017 vydala Galerie výtvarného umění v Chebu. Text: Daniela Kramerová, Terezie Nekvindová, použité fotografie: Archiv výtvarného umění v Praze, Otakar Binar, archiv Mileny Galuškové, Miroslav Masák, archiv Moravské galerie v Brně, Terezie Nekvindová, překlad: Stephan von Pohl, grafika: Matěj Činčera, Jan Kloss, tisk: Dragon Press, s. r. o., náklad 2000 ks.

The Automatic Exhibition

The Czechoslovak Pavilion at Expo 67 in Montreal

The Montreal World's Fair, which took place half a century ago (27 April – 29 October 1967), was the second of Czechoslovakia's three postwar presentations at such an event. It was held at a time when world's fairs no longer exhibited industrial innovations; instead, as Umberto Eco pointed out, competition among the participating countries had moved to the symbolic level, to the exhibition technology and the form of presentation. Expo 67, a specific combination of art, architecture, and artisanship, presaged today's exhibition form in its internationalization, spectacularity, mass-appeal, and the strong influence of political, economic, and social factors. The title *The Automatic Exhibition* brings to mind one of the pavilion's distinctive attractions, the interactive cinema of Kinoautomat, and also the era's faith in automatization as a symbol of modern life. Above all, however, it serves as a metaphor for the context within which the Czechoslovak exhibition for Montreal was created: Expo 67 became a standard measure of quality for exhibition design in Czechoslovakia, but it was also a symbol for the routine application of a particular approach.

Unlike other world's fairs, Expo 67 did not present technological or utopian visions of the world of the future. Instead, its innovation lay in the creation of a network of thematic pavilions designed by international teams. Working with the expo's main theme, *Terre des Hommes/Man and His World*, each country's exhibition looked at various areas of human activity. The large number of multimedia exhibitions challenged contemporary architecture to work with a new understanding of space and to focus on the "total environment" of the exhibition. The most distinctive structures built at Expo 67 included Habitat 67 – a housing complex made out of hundreds of prefabricated cubes – and the pavilions of the two Cold War rivals, the USA and the USSR. Czechoslovakia was also represented outside its national pavilion: Jiří Trnka and Vladimír Fuka contributed to the international exhibition *Man in the Community*, Vladimír Preclík exhibited alongside 50 other sculptors

Plastiky Vladimíra Kompánka a Vladimíra Janouška v Ganderu na Newfoundlandu, kam byla přesunuta část československého pavilonu

Sculptures by Vladimír Kompánek and Vladimír Janoušek in Gander, Newfoundland, the new home for part of the Czechoslovak pavilion

The main task of the Czechoslovak exhibition was to present the country as a modern socialist state with a rich history and long succession of artistic styles – as represented by the *Hall of the Centuries*, which showed original examples of Gothic painting and sculpture. Another important exhibition was the display of Czech glass (*Traditions*) both in the form of smaller works as well as monumental examples of glass art by the postwar generation, who saw glass as a fine art medium (René Roubíček, Jaroslava Brychtová & Stanislav Libenský, Jan Kotík, Bohumil Eliáš, Vladimír Kopecký, Eliška Rožátová ad.). The exhibition also presented two glass mosaics by two Slovak painters (Ludovít Fulla, Milan Laluha). *The World of Children* presented a fairy-tale diorama by animator Jiří Trnka and one of the remarkable wooden Nativity Scene of Třebechovice. On the upper floor, the *Symphony* section contained the pavilion's audiovisual exhibits: Josef Svoboda's *Polyvision* (images projected onto various surfaces of rotating bodies) and Josef Svoboda and Emil Radok's *Diapolyekran*, a wall consisting of 112 moving square rear-projection screens illuminated by two slide projectors. In *Inspiration*, Antonín Kybal presented lacework and jewelry. The last upstairs section, *Transformations* (also referred to as *Conflicts*), was also designed by Josef Svoboda. It looked at environmental pollution. The exhibition concluded on the ground floor with a display on Czechoslovakia as a tourist destination (*Invitation*). In the auditorium near the exit (designed by Ferdinand Milučký) was the pavilion's greatest attraction, Radúz Činčera's interactive Kinoautomat. Contemporary sculpture was displayed in the area in front of the pavilion (Karel Hladík, Miloslav Chlupáč, Zdeněk Palcr, Vladimír Janoušek, Rudolf Uher, Eva Kmentová) and on the rooftop terrace above the main entrance (Pravoslav Rada & Jindřiška Radová, Jiří Novák, Stanislav Kolíbal). Works of art could also be found in the restaurants, where they served as decoration (e.g., Ladislav Guderna, Vladimír Kompánek, Antonín Kybal and Ludmila Kybalová).

The Czechoslovak pavilion was seen by roughly every sixth visitor to Expo 67, with some waiting up to two or three hours to get in. According to the foreign press, including reviewers in trade journals, it was one of the most popular pavilions at the expo. In Czechoslovakia itself, the media focused

restaurant section (now home to an indoor swimming pool) became part of the Joseph R. Smallwood Arts & Culture Centre. The building's former exhibition section, now home to the Gordon Pinsent Centre for the Arts in nearby Grand Falls-Windsor, has retained its original shape and today hosts a theater, a gallery, and a public library. Along with the building, some 66 crates were sent to Newfoundland as well, containing numerous works of art from the exhibition. Today, we only know the whereabouts of a few of them. It is possible that other works might still be found in Newfoundland.

Because few physical artifacts have been preserved from Expo 67, the exhibition combines a visual section with a section on art history. The introductory "black box" recalls the darkened halls of the Montreal exhibition and the internationally recognized audiovisual projects. Illuminated tables are used to present photographic documentation of the exhibition grounds, the Czechoslovak exhibition, and the pavilion in its present location in Newfoundland, as well as period photographs from Expo 67 that were shown at the 1968 biennial in Brno. The second part of the exhibition shows sketches and models of the artworks and the pavilion, as well as several actual exhibit items. Pavel Sterec's laser and audio intervention provides one possible interpretation of the exhibition. The look and feel of the World's Fair and of the Czechoslovak pavilion are also recreated through screenings of documentary films made at the time of the expo. Copies of archival materials provide a deeper look at the preparations for and later fate of the Czechoslovak exhibition.

Daniela Kramerová – Terezie Nekvindová

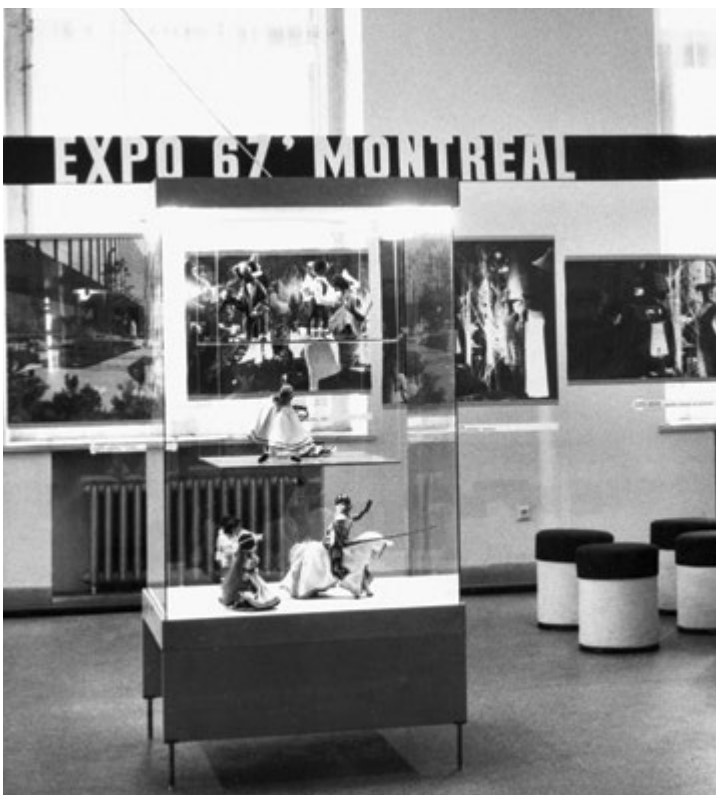

Polyvize Josefa Svobody v oddílu Symfonie

Josef Svoboda's Polyvision in "Symphony"

in the open-air *International Exhibition of Contemporary Sculpture*, and the commercial operations of the Koliba restaurant and Laterna Magika could be found in the La Ronde amusement park on St. Helen's Island.

After Expo 58, Czechoslovak exhibition design had established itself as a separate discipline combining architecture with fine and applied art or even with new media. Preparations for Expo 67, begun in 1964 by a specially established Office of the General Commissioner headed by Miroslav Galuška, enjoyed high-ranking political support and was subject to ideological supervision. The competition for the exhibition concept was won by Miroslav Masák, Otakar Binar, and Lidmila Švarcová of the Liberec-based SIAL architectural studio. The team later invited Václav Havel and Pavel Juráček to join them, but the pragmatic world of exhibition design did not adopt their proposal, and so the exhibition was eventually designed by Václav Jasanský. The anonymous tender for the construction of the pavilion and restaurant was won by Miroslav Řepa and Vladimír Pýcha. The task of designing the interiors went to the experienced authors of the Brussels pavilion, František Cubr, Josef Hrubý, and Zdeněk Pokorný. The main building was designed as a simple prefab structure with an inner courtyard, supported by four corner pillars. The ground-floor glass façade contrasted with the structural clay facing tiles on the façade of the protruding upper floor. The pavilion was connected to the restaurant section by a low recessed building that served as the main entrance and housed the technical facilities. The two-story glass restaurant building was designed as a solid-wall frame construction, with its façade broken up by two distinct horizontals. The exhibition building made partial use of natural sunlight on the ground floor and was windowless on the upper floor. On the glass-fronted ground floor, the exterior merged with the interior: natural elements such as water and grass were placed inside the pavilion, and René Roubíček's glass fountain formed a transition between interior and exterior.

Expozice přibližující Expo 67 na Mezinárodním bienále užitě grafiky Brno, 1968

Exhibition on Expo 67 at the Brno International Biennial of Graphic Design, 1968

on this success, ritualized it even, but the pavilion also had its critics. The pavilion's two most distinctive and most popular sections – the glass exhibit and the audiovisual projects – are symptomatic of the country's approach to self-presentation as a whole: they show the conflict between two different approaches to exhibiting. They represent the era's departure from static objects in favor of providing impressions through the use of the latest technologies. Exhibitions became a comprehensively conceived whole in which an important role was played by the viewer's experience, and technology and the manner in which the information was presented were equally important, if not more important, than the information itself. Expo 67 became a kind of model to be followed, a symbol of how to successfully represent the country abroad. The designers of the subsequent Czechoslovak pavilion at Expo 70 in Osaka tried to break free from this defining tendency, but in many other cases, Montreal served as a direct guidebook and prime example of the era's exhibition design. This fact is evidenced by the Brno International Biennial of Graphic Design, whose third edition in 1968 decided to focus on the art of exhibiting. Besides an international symposium and a competitive exhibition of Czechoslovak and foreign exhibition design, the biennial also included a separate exhibition on Czechoslovakia's presentation at the recently concluded Expo 67 in Montreal.

Although only a few reminders of Expo 67 have survived on the former exposition grounds, local residents still remember the expo and Czechoslovakia's presence there. Mayor Jean Drapeau tried to keep the Czechoslovak pavilion in Montreal, but in the end it was purchased by the province of Newfoundland for a newly founded network of cultural centers. For a long time, the fate of the pavilion was not known in Czechoslovakia. Because of the turbulent events of 1968, reports of its transport fell by the wayside. Although the original legend was not confirmed (supposedly, the pavilion had been donated to the province in gratitude for the locals' help after the crash of a Czechoslovak airliner in Gander in September 1967), the decision to relocate the building to Newfoundland Island in the far-eastern corner of Canada was apparently influenced by the air disaster, which had killed several dozen Czechoslovak citizens. In Gander, the pavilion's former

The exhibition is accompanied by the publication of the first ever monograph on the Czechoslovak pavilion at Expo 67, in which Martin Bernátek, Vladimíra Büngerová, Daniela Kramerová, Henrieta Moravčíková, Terezie Nekvindová, Martin Strakoš, and Marta Sylvestrová take a critical look at Czechoslovakia's participation in the expo from the viewpoints of exhibition design, architecture, audiovisual exhibits, and the question of Czech-Slovak relations (Terezie Nekvindová, Daniela Kramerová et al., *The Automatic Exhibition The Czechoslovak Pavilion at Expo 67 in Montreal*, Gallery of Fine Arts in Cheb – Academy of Fine Arts in Prague, Cheb – Prague 2017).

The Automatic Exhibition The Czechoslovak Pavilion at Expo 67 in Montreal

Retromuseum, 11 May 2017 – 5 November 2017
Exhibition authors: Daniela Kramerová, Terezie Nekvindová
Architectural design and artist's intervention: Pavel Sterec

Exhibition organized by: Gallery of Fine Arts in Cheb
Co-organizers: Moravian Gallery in Brno, Slovak Design Centre in Bratislava

Opening hours: Tue–Sun 10am–5pm
Retromuseum Cheb, Gallery of Fine Arts in Cheb, náměstí Krále Jiřího z Poděbrad 17, Cheb
T: +420 731 669 912, www.retromuseum.cz

Gallery of Fine Arts in Cheb
a publicly funded organization of the Karlovy Vary Region, náměstí Krále Jiřího z Poděbrad 16, 350 02 Cheb
T: +420 354 422 450, info@gavu.cz, www.gavu.cz

The exhibition program of the Gallery of Fine Arts in Cheb is funded by the grant program of the Ministry of Culture of the Czech Republic. Published by the Gallery of Fine Arts in Cheb in 2017.
Text: Daniela Kramerová, Terezie Nekvindová, Photographs on loan from: Archive of Fine Arts, Prague, Otakar Binar, Milena Galušková's Archive, Miroslav Masák, The Moravian Gallery in Brno Archive, Terezie Nekvindová, translations: Stephan von Pohl, graphic design: Matěj Činčera, Jan Kloss, printed by Dragon Press, s. r. o., 2,000 copies.